

Przemysław Ziółkowski, „Student 50+. Poradnik dla organizatorów uniwersytetów trzeciego wieku”, Wyd. WSG, Bydgoszcz 2013

Prezentowana pozycja odpowiada na aktualne potrzeby starzejącego się społeczeństwa, na wiedzę o uczeniu się osób starszych i instytucjach edukacyjnych, specjalizujących się w pracy edukacyjnej z tą grupą wiekową. Została przygotowana jako część grantu współfinansowanego ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w ramach programu „Edukacja kulturalna”.

Książka ma logiczną i czytelną strukturę. Tworzą ją trzy rozdziały, wstęp, zakończenie, bibliografia i netografia.

Pierwszy rozdział zawiera treści charakteryzujące etapy dorosłości w życiu człowieka, ze szczególnym zwróceniem uwagi na uwarunkowania uczenia się dorosłych – modele pracy z uczniem dorosłym i metody kształcenia dorosłych. Autor skoncentrował się na instytucjonalnej edukacji dorosłych, dlatego nie rozwinął wątków edukacji nieformalnej – dziś w andragogice intensywnie eksplorowanych. Zabrakło nieco w tym rozdziale nowocześniejszych – bardziej krytycznych ujęć dorosłości i edukacji dorosłych. Rekompensuje to częściowo podpunkt „Przeszkody i trudności w nauce dorosłych”.

Drugi rozdział poświęcony jest starości i edukacji osób starszych. Zagadnienia te Autor słusznie przedstawił na tle uwarunkowań społecznych, uwzględniając przy tym zagadnienia stereotypów i adaptacji do starości. W rozdziale tym znajdujemy także treści na temat potrzeb i stylów życia seniorów. Autor scharakteryzował też różne formy aktywności osób starszych: zawodową, rekreacyjną, społeczno-kulturalną i edukacyjną. Podjęte w oma-

wianym rozdziale zagadnienia pozwalają lepiej zrozumieć specyfikę starości i aktywności na tym etapie życia człowieka.

Trzeci rozdział przedstawia wybrane wszechnicowe formy kształcenia osób starszych w systemie edukacji pozaformalnej. Autor scharakteryzował w nim uniwersytety powszechne, otwarte, ludowe i szerzej – trzeciego wieku. Cenne jest ukazanie tradycji tych instytucji, by uświadomić adresatom książki, że edukacja seniorów nie jest „wynałazkiem” XXI wieku. Rozszerzając treści dotyczące uniwersytetów trzeciego wieku, autor odniósł się do celów, funkcji i misji, form działalności i oferty, partnerów i perspektyw tych instytucji.

Recenzowana pozycja może z powodzeniem pełnić funkcję poradnika dla organizatorów uniwersytetów trzeciego wieku lub innych form edukacji seniorów. Autor dokonał trafnego doboru treści, korzystając z licznych źródeł z obszaru nauk społecznych. Książka napisana została przystępnym językiem, co jest konieczną cechą poradnika dla praktyków. Dużym walorem recenzowanej pozycji jest zebranie obszernej literatury przedmiotu, która może być pomocna w dalszej eksploracji problematyki związanej ze starością i starzejącym się społeczeństwem – współcześnie bardzo aktualnej.

Hanna Solarczyk-Szwec